

Ristikot surun lievittäjänä

Hiukan yli kaksi kuukautta sitten, kymmenes kesäkuuta, koin elämäni suurimman järkytyksen. Vaimoni Pirjo kuoli aamulla kotona omassa sängyssä nukkuessaan.

Elämäni pysähtyi. Aluksi kielsin koko tapahtuman. Se ei millään meinannut mahduttaa ajatuksiini ja mieleni sisälle. Elin kuin filminauhalla uudestaan ja uudestaan tuon lyhyen hetken. Menen makuuhuoneeseen herättämään häntä, otan käsistä kiinni ja siinä huomaan, että hän ei herää enää koskaan.

Levitin viestiä läheisille, ystäville ja tutuille. Sain suruni keskellä vahvasti tuntea sen osanoton ja tuen, jota ihmiset minulle antoivat. Lapset kävivät lohduttamassa, sain yhteydenottoja mm. entisiltä hyviltä työtovereiltani. Tunsin, että minusta välitettiin ja voinnistani kannettiin huolta. Mutta suurimman osan ajasta olin suruni kanssa fyysisesti yksin. Paitsi!

Lukutuolini viereisellä pöydällä minulla on aina joukko ratkottavia ristikkoita. Huomasin, että ne ikään kuin kutsuivat puoleensa. Ne pyysivät ottamaan käsitelyyn.

Noudatin kutsua ja huomasin nopeasti, että tuo vuosikymmenten ajalta tuttu as-

kare tarjosi nyt sellaisen tarkastelukulman, joka nosti minut hetkeksi surun kulluttavista syövereistä. Alkuun se saattoi olla vain yksittäinen vihje/ratkaisusana-pohdinta. Hoppokin ristikko antoi tuttua hyvinolontunnetta.

Rohkaistuneena otin myöhemmin käsitelyyn visaisia ristikkoita. Koviksen pohtiminen vei mukanaan. Laatijan rakentamaan harhauteansaan putoaminen toi niitä tuttuja ahaa-elämyksiä, jotka surusakin tuntuivat aivan yhtä nautittavilta. Yhden kunnan koviksen kimpussa ähertäminen auttoi minua lataamaan akkujani, jotta jaksaisin taas jatkaa varsinaista surutyötä.

Laatimisen kanssa tunteet olivat aivan samoja. Työstin ne samat määrät uusia laadintoja kuin joka kuukausi muutenkin. Tunsin jopa, että laadinta sujui poikkeuksellisen helposti ja nopeasti.

Ristikot ovat minulle tosiystävä. Ne ovat aina paikalla. Ne tarjoavat omat haasteensa ja hauskuutensa, milloin vain niihin haluaa syventyä. Suhtautumiseni niihin on siirtynyt aivan uudelle syvyytasolle.

Tiedämme, että aika monet suhtautuvat ristikoihin jopa alentuvasti. Turhaa ajan haaskausta, saman yksitoikkoista toisto. Minulle ne ovat viime viikkoina olleet läheisten ja ystävien ohella tärkein apu ja tuki surutyöni raskaassa tekemisessä.

Toipumaan päin!

Antti Skyttä

antti.skytta@ristikkoakatemia.fi

Lähetäkää ristikkoaiheisia kysymyksiä ja mielipiteitä osoitteeseen kysymys@ristikkoakatemia.fi